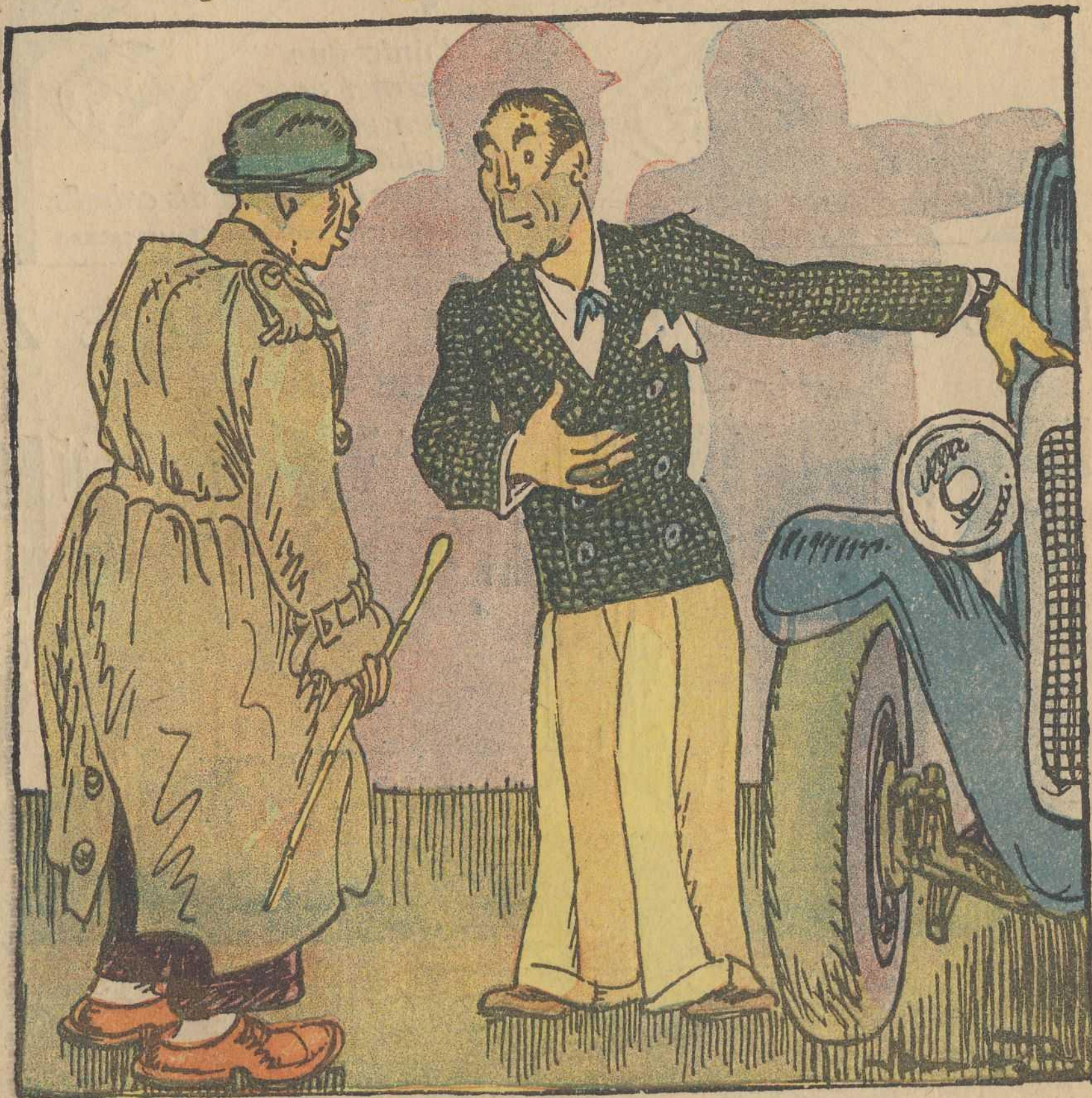

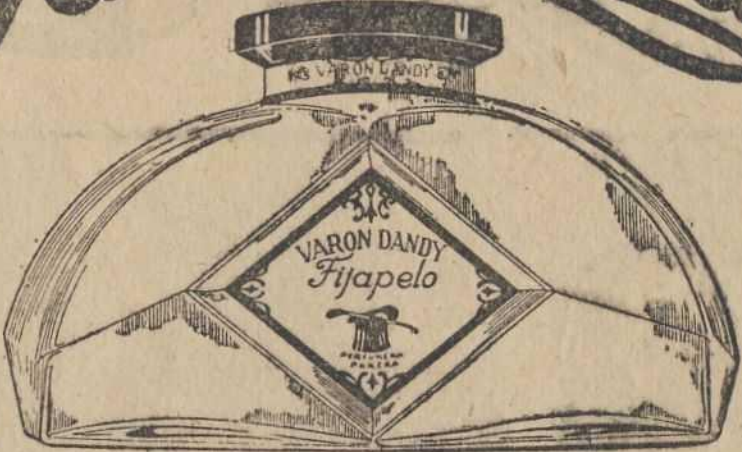

—Aquests autos han estat l'èxit de l'any. Els hem venut a dotzenes!
—Ai caram! ¿I a quant resultava la dotzena?

1.er premi
a la pulcritud
de les criatures

FIJAPELO

Varon Dandy

l'únic que
permet anar
ben pentinat i
polit tot el dia
sense engrassar els cabells

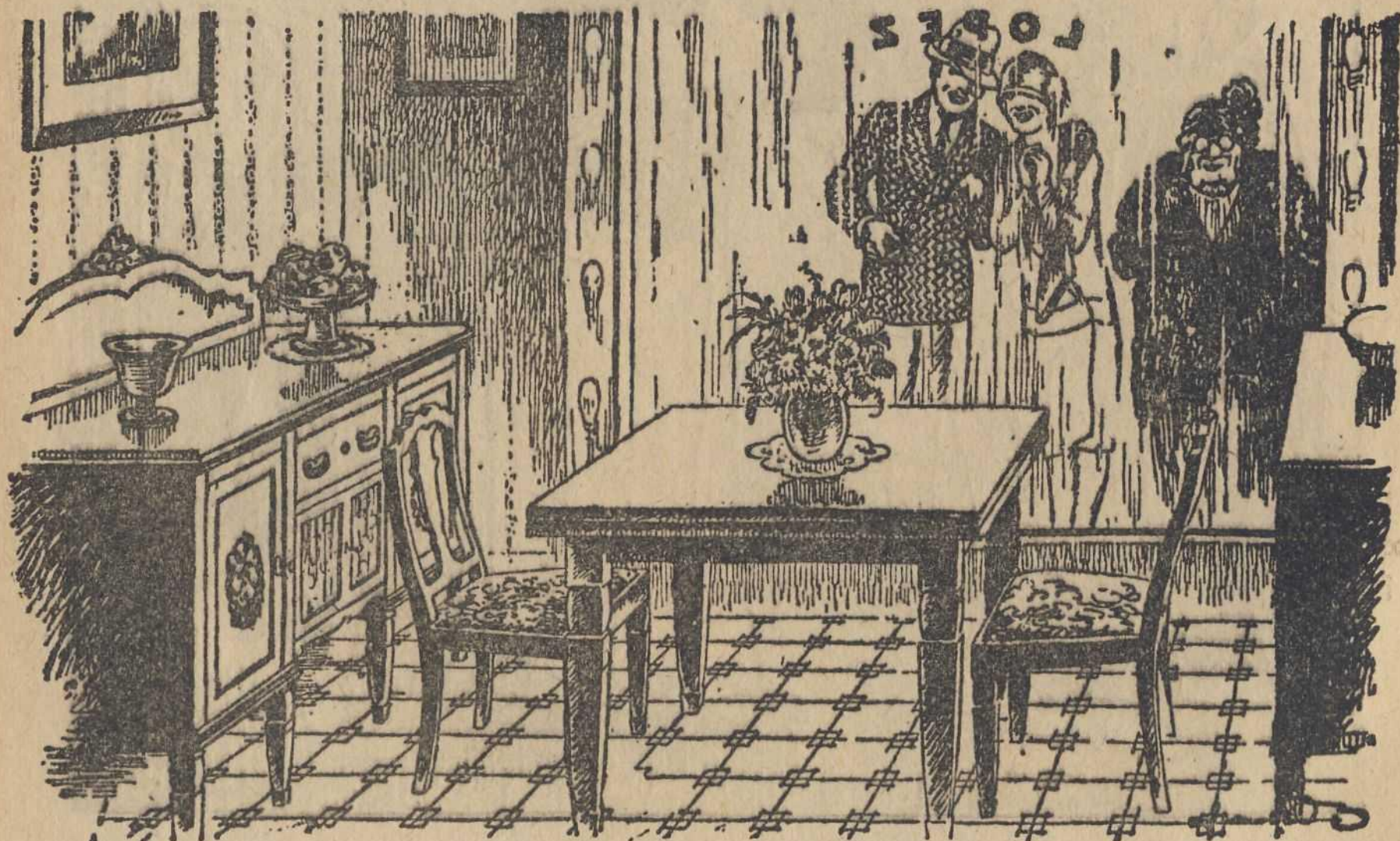
NO ADMETEU IMITACIONS I FALSIFICACIONS

PERFUMERIA PARERA.

MOBLES J. LÓPEZ

44 - CARRER DEL CARME - 44

ELLA.—Quins mobles més bonics. Són els únics que m'han agradat.

ELL.—No hi ha dubte, la casa López és la millor i la més econòmica.

Una minyona que tot s'ho empassa

ENTRF els metgès i els estudiants de la Facultat, de Viena, frueix d'una popularitat extraordinària, una minyona índia, resident en aquella capital, anomenada Rangí Seigi, la qual des de l'edat de quinze anys exerceix una professió gens vulgar; la de «maniquí vivent», que diguéssim, per als doctors especialistes en malalties de la gorja i del nas.

I vet aquí, com ço que va començar a ésser per aquesta noia una mania o, si es vol, un joc més o menys perillós, ha acabat per ésser un sistema per a guanyar-se magníficament la vida.

Perquè, cal saber que Rangí Seigi des de molt menudeta, tenia el vici de ficar-se els dits al nas, com moltes criatures, enc que diferentment d'elles no va aturar-se aquí, sinó que a més dels dits s'entafurava dintre de les fosses nassals tot ço que li venia a mà i feia de més o menys bon passar pels esmentats orificis: bales, pinyols, didals, etc., etc.

No satisfeta encara la menuda amb la facilitat que havia conseguit de fer passar les més estranyes coses per dintre els forats del seu nas, s'esmercà a més en introduir-se-les per la gorja fins a l'estómac i en treure-les a voluntat.

Les disposicions que en aquesta llei de pràctiques arribà a adquirir, decidiren a la Direcció de l'Hospital General de la capital d'Austria a contractar a Rangí Seigi a títol de «material d'ensenyament» o d'«aparell de experimentació», per a les pràctiques clíniques.

En efecte, la noia fa cap a l'anfiteatre els dies de classe, portant un saquet negre dintre del qual hi porta els més variats objectes destinats a representar el paper de cossos estranys: principalment ossos i espines de peix de totes les mides i conformacions, que seguint les indicacions del catedràtic s'empassa més o menys endins del coll, en presència dels cursants de l'assignatura.

Rangí Seigi ha arribat a dominar tan absolutament els seus reflexes faringolaringics, que els suprimeix o exagera a voluntat; ço que facilita extraordinàriament als alumnes a vèncer les dificultats que es presenten en aquesta mena d'operacions d'extracció tan delicades.

A més de l'Hospital General, els serveis d'aquesta singularíssima noia són utilitzats

per molts facultatius de l'especialitat, els quals la paguen a raó de cinc florins l'hora, amb ço que es fa un respectable jornal, car amb prou feines li resta temps disponible.

Diu-se que, desitjosos d'estudiar el cas, s'ajuntaren bon nombre de metges vienesos els quals varen oferir a Rangí Seigi una bona renda anyal, a condició de que, un cop morta, els autoritzés per fer l'autòpsia al seu cadàver i dissecar si fos precis aquells òrgans que creguessin del cas, ço que, segons contem ha refusat l'eixerida minyona, al·legant raons que no deixen de tenir bona gràcia.

Contesta, en efecte, l'aixerida noieta, cada cop que li refermen la dita proposició, que ella de petiteta, quan li regalaven una nina de les que tanquen els ulls, ploren i diuen «papà» i «mamà» no tenia espera per estripar-la de nou en nou, amb tal de veure com estava feta, per ço que tem que els metges, que tenen tant interès de saber com ella està conformada de part de dintre, no s'impacientin també com s'impacientava ella quan era nena.

Decididament Rangí Seigi sembla no tenir res de flasca, mal sembli que hom li ho pugui fer «empassar tot».

ABECÈ

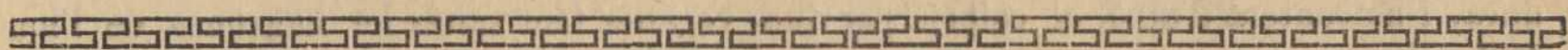
—¿I et guanyes la vida en aquest poble?

—Aquest istiu no m'ha anat malament. He fet cinc olis que me n'han donat tres mil pessetes. M'he guanyat el pa.

—Sí, el pa... amb oli.

—¿Què ho fa, Munda, que el teu noi sempre fa aquest posat tan trist?
 —No ho sé, noia, jo em canso d'estovar-lo, però no em puc sortir.

SABO D'ATMETILS OROCREMA

Veieu, amb aquest sabó no ploro mai quan em banyen.
 Fabricació d'ELS PERFUMS DE TASARA-BALALONA

EQUIVOCACIÓ?

AQUELL dia Stevens estava de mal humor. A ésser ben verídics, tindríem de dir que ho estava més que mai. Acabava d'acomiar els tres treballadors més revolucionaris de la mina—aquells que sempre plantejaven conflictes i que alteraven la pau el mutu acord de directors i dirigits—i amb la discussió s'havia exasperat extraordinàriament. Ben cert que les amenaces d'aquells cerca-raons no li feien gens ni mica de por, però amb les paraules violents que s'havien bescanviat, els nervis se li excitaren i tot ell es sentia vibrant.

Molt sovint l'innocent paga els plats trencats i en aquella ocasió, com en moltes d'altres, el pobre Jim fou qui rebé la descàrrega elèctrica de l'amo. Per un no-rès, per l'oblit més insignificant o per la negligència més perdonable, el negret era amb freqüència víctima de les males paraules de Stevens. Del què era culpable i del què no podia ésser-ho, ell en rebia el càstig; càstig; però, que sortosament no passava d'uns mots dits amb cruesa i que tanmateix feien molt de mal a Jim. Mai no l'havia pegat, malgrat que moltes vegades el braç s'havia alçat furiós i que la mà engrapès amb energia el primer bastó que tenia a l'abast. Una sobtada llúissor en el cervell enterbolit per la ira evitava la reproable acció i com si allò fos el començ d'un retorn a la serenitat, no tardava sentir pel negret una compassió profunda i una gran ràbia per a si mateix.

Aquella nit estava excitadíssim i per un motiu insignificant renyà a Jim amb paraula dura, i no content d'això, el colpejà per dues vegades fent saltar les llàgrimes de l'innocent.

—Ets un perfecte inútil—cridava.—Tot ho fas al revés. Si et dic blanc tu entens negre, si et mano que tiris per la dreta tu emprens de seguida per l'esquerra. No, no; això no pot continuar. No tindrè altre remei que treure't de casa.

Per a Jim no hi podia haver càstig més cruel. Mil vegades preferia que el pegués, que el tanqués si volia en una presó fosca, abans que el tragués. El pobre minyó havia conegut ja massa la pena de sentir-se rebutjat arreu, caminant sanse nord ni guia, dormint on podia i menjant de caritat, per no sentir, en presentar-se-li una perspectiva tal, un esborronament d'horror. Des de que el senyor Stevens l'havia recollit i se l'havia quedat per criadet, no li havia faltat mai el bon pa i el llit tou i el sostre que eixopluga i l'escalforeta necessària quan l'aire era gelat. Certament que havia tingut de sofrir el caràcter irascible de l'amo, però... Hom no pot pas voler-ho tot a la vegada en aquest món.

Per això en sentir l'amenaça espaordidora, Jim s'agenollà i allargant els braços vers Stevens implorà:

—No, feu-me el que volgueu. Mateu-me, si us plau, però no em tragueu.

A voltes una tempestat queda esvaïda després d'uns quans trons, i a la negror dels núvols amenaçants succeeix una sobtada clariana que mostra el blau del cel. Així succeí aleshores. Stevens es sentí desarmat: els mots del negret li arribaren a l'ànima i el desar-

maren en absolut. Si hagués gosat, li hauria demanat perdó, però no voient rebaixar-se massa, es limità a dir-li:

—Suposo que això d'avui no es repetirà as. Cal que et fixis en allò que et mano i que ho aconsegueixis al peu de la lletra. Si vols tenir-me content, tens d'obeir-me en tot.

Jim prometé que així ho faria.

—Doncs bé—continuà Stevens—posa atenció en el que vaig a dir-te.

El negret adreçà les orelles per sentir bé al seu amo.

—Demà, de bon matí, puges a l'auto gris que varen enviar-me ahir i el portes al garatge de vila per tal que me'l repassin. Digues que es fixi'n en el carburador. Abans d'anar-te'n, em deixes preparat l'altre cotxe, el groc, car també vull sortir aviat cap a la mina. ¿Ho tens entès?

—Perfectament, senyor.

—¿No tindràs pas cap confusió?

—No tingueu por.

—Em plauria que no hagués de renyar-te.

—Faré tot el possible perquè no pogueu fer-ho mai més.

Després de sopar i quan el seu amo fou al llit, Jim sortí a donar un tomb pel jardí de la casa. Era un costum que no podia abandonar: li plaïa disfrutar amb tota llibertat de la

dolcesa d'aquella hora de pau i de calma. Li servia per descansar l'esperit i per preparar el cos al repòs nocturn, reparador de les forces físiques. Repassant les instruccions del seu amo, s'assegua al peu de la paret i amb el cos las i el cervell feixuc anava adormint-se.

Ho estava gairebé del tot, quan el desvetllaren unes paraules que canviaven entre ells tres homes que es trobaven a l'altre costat del mur de tanca. Vivament interessat, el negret escoltà millor.

* * *

No és per descriure l'indignació de Stevens en anar al garatge i trobar-se que l'auto gris era allí i en canvi mancava el groc.

—Aquest xicot es incorregible!—exclamà.—Ja s'ha tornat a equivocar. Sembla que tingui punt en fer-ho al revés del que jo li indico. No curarà pas mai i per tant d'avui no passo: decididament avui mateix el trec de casa.

L'arborat d'ira, pujà en el cotxe que tenia disponible i es dirigí cap a la mina. En arribar-hi veié l'auto groc i un grup de gent que comentava quelcom amb molta animació. Un dels ajudants enginyers li explicà el motiu d'aquella reunió.

—El vostre auto groc ha estat tirotejat i Jim, el criadet, lleugerament ferit del cap. Ara l'estant curant a l'infermeria.

Stevens rumià un moment.

—Suposo que els agressors són aquells busca-raons que vàreig acomiadar ahir—digué —i que creient consumat el fet es deuen haver fet escàpols.

—Els trets eren admirablement dirigits—l'informà l'ajndant.—Si haguéssiu ocupat l'interior de l'auto, segurament us hauria tocat més d'una bala.

—L'equivocació de Jim m'ha salvat—féu Stevens, somrient.—Vaig a remerciar-lo per no haver seguit les meves ordres.

Quan entrà en l'enfermeria hom havia acabat de fer la cura al negret. Aquest es mostrà molt content de veure arribar el seu amo i més encara quan, després d'interessar-se per la seva salut, li donà les gràcies pel providencial error.

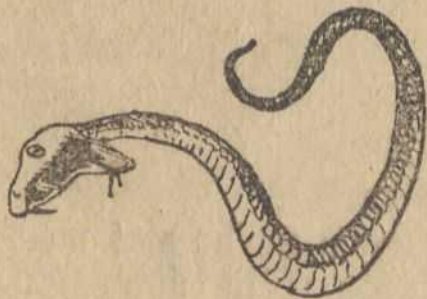
—Oh, no m'h he pas equivocat aquesta vegada—replicà Jim.—Ahir vaig assabentar-me de l'agressió que hom preparava contra vós i he volgut evitar-la. Els criminals coneixien el vostre auto groc i sobre d'ell tenien de disparar. Si us hagués avisat, de segur que no m'hauríeu cregut.

—Però tu podies pagar amb la teva vida aquesta heroïcitats que has fet per demostrar-me el teu bon zel.

—I sense vós que m'heu protegit, ¿què hauria estat de la meva vida?

Stevens es mig girà, estossejà fort i d'un moviment ràpid s'eixugà una llàgrima que apuntava atrevida i comprometedora.

JORDI CATALÀ

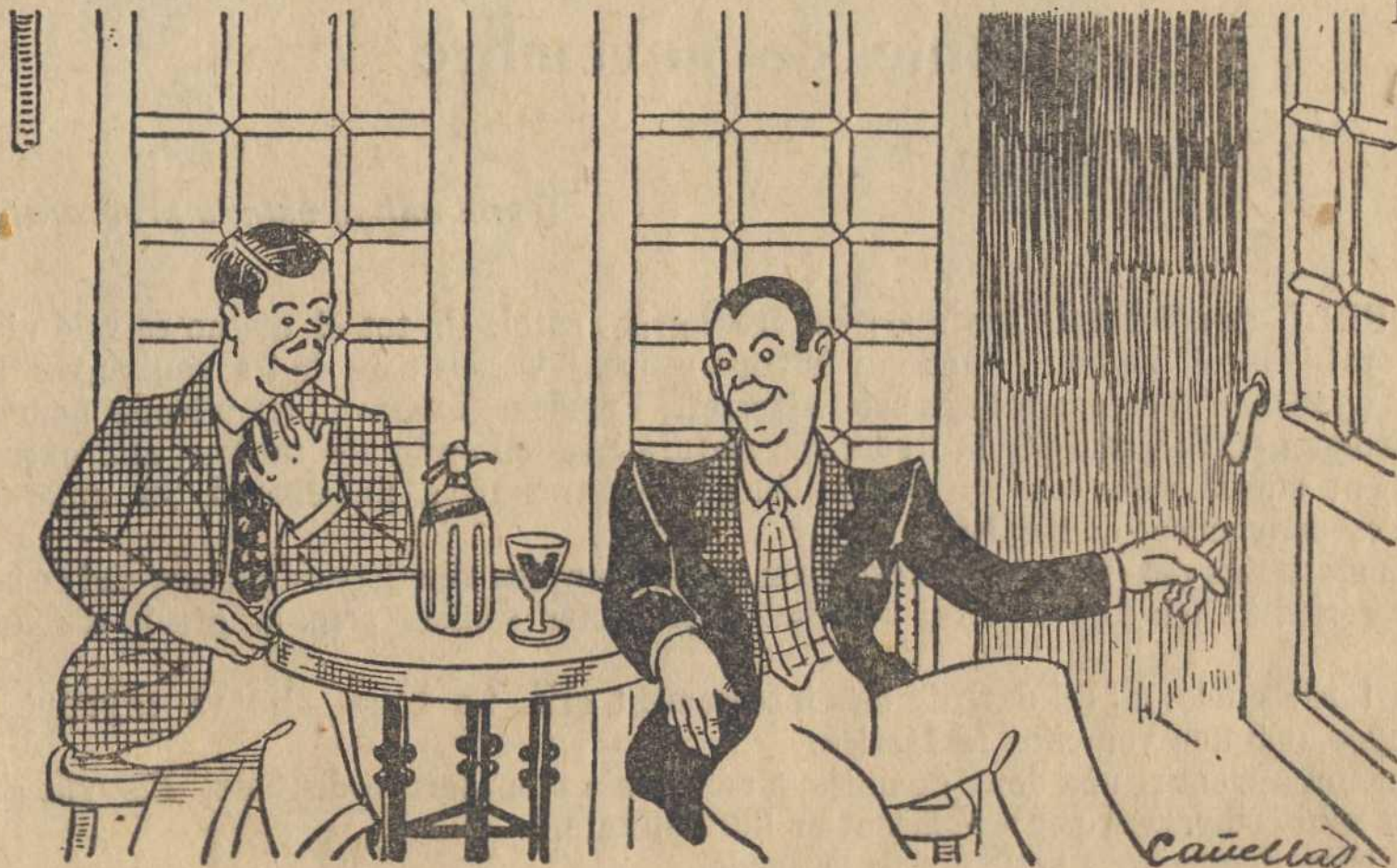

Pel·lícula de la setmana

En aquesta època extrema
de l'istiu, fora indicat
endreçar a la verema
nn cant geòrgic, vritat?
Mes com dintre de la vinya
de la meva inspiració
hi ha entrat una mala tinya
de *molden* o de pregó,

que m'ha deixat les cepades
nuetes de consonants,
de paraules inatjades
i de ritmes beïsonants,
d'aquella abundant verema
que em prometia de vins,
bon goig m'és que em pugui expremê
aquests migradets gotims.

NYIC

—¿Què no prens vermouth tu?
—No! So ament em prenc els dies de gran festa.
—¿I quins dies són els de gran festa?
—Doncs els dies que prenc vermouth.

ACADEMIA CLARET

FUNDADA EN 1873 - Teléfono 16878 - FERNANDO, 24, 1.º

ENSENYAMENT INTEGRAL DE LES ASIGNATURES INHERENTS A LA CARRERA PRÁCTICA DE

COMERÇ I IDIOMES

Francès - Anglès - Alemany - Italià

Conte de novembre

D'una antiga balada provençal

AQUELL any Totsants havia arribat fred, gris, rúfol. En tot el dia no es veié ni un raig de sol. La boira humida i feixuga es menjava els cims de les muntanyes llunyanes. Pel defora tot era sec i eixerreït, i només s'albiraven les oliveres amb llur fruit violat i entelat com per la fredor prematura. Aquell oreig de tardor, allargaçat i agudament murmurador com un esgarip inacabable, traspuava fins dins el cor amb una mena d'esborronament de tristor.

Els murmuris dels vivents es perdien entre les llargues rengleres de fosses del cementiri. La serenitat dels xiprers alts, retallats i compactes s'adeia amb la grisor d'aquella diada.

La tarda queia. El cel devenia més intensament gris. La boira s'anava engolint les muntanyes amb una voracitat fantàstica.

Vora el cementiri una dona de mitjana edat tenia una parada de flors. Els vianants endolats n'hi compraven per a homenatjar llurs difunts.

La bona dona estava satisfeta de la venda.

—No em puc pas queixar, gràcies a Déu. He fet més diners del que esperava—va dir amb un somris que no li passà de les dents.

I les seves mans entendrides pel contacte amb les flors, anaven endreçant la parada.

La gent sortia del cementiri amb l'esguard plorós i amb gran recolliment.

De tant en tant una ratxada de vent esbullava la cabellera semigrisenca de la venedora de flors.

De sobte aparegueren al mig del camí que menava a la darrera estada, dues nenes pobrament vestides de negre, d'un negre descolorit, verdosenc. L'una devia tenir deu anys, l'altra, vuit apenes.

El vent cruel, despietat i fred les dificultava de caminar i gairebé les hauria fet petar de dents.

Ambdues feien un posat tristor i eternidor que cor-primia. Eren germanes.

Arraulides com un ocell fredolic s'anaven apropant al cementiri.

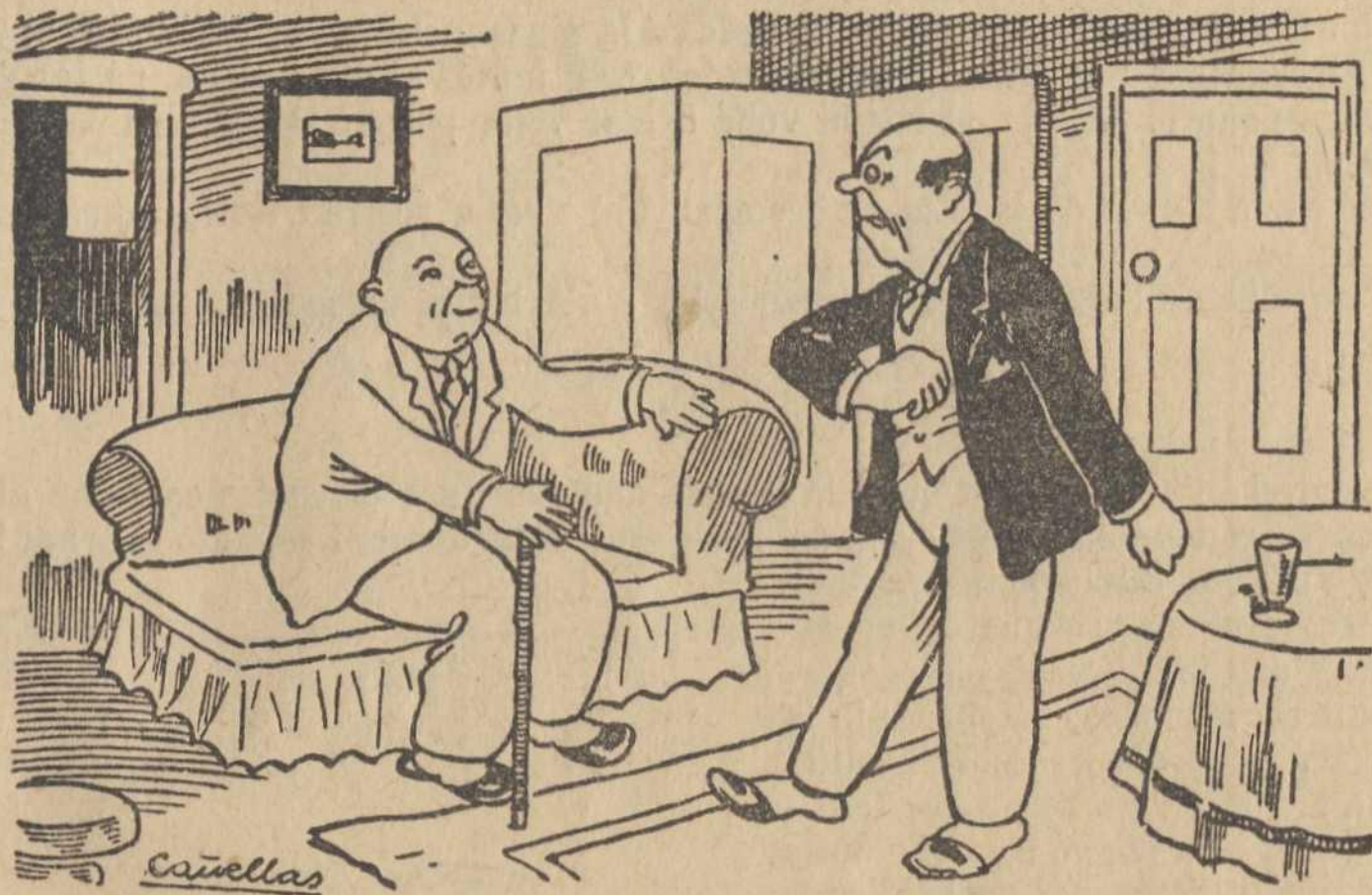
En passar per davant la venedora de flors, s'hi atansaren tímidament. La bona dona de la parada les contemplava encuriosida.

La nena més gran desfeu un nus d'un bec del mocadoret i en tregué unes pobres monedes, les allargà a la venedora tot dient un xic vergonyosa:

—¿Em voldríeu vendre un ramell de flors?

La florista se les mirava compadida.

—Per poques que siguin, perquè amb tants pocs cèntims ja em penso que no me'n

—Home! no comprenc amb els diners que tens que a casa teva es passi fam!

—¿Fam a casa? Impossible! A casa tothom està tip. Joestic tip de la meva dona, la meva dona està tipa de mi, els criats estan tips de nosaltres, i nosaltres estem tips dels criats.

podreu donar gaires—cuità a afegir la nena tement rebre una resposta despectiva de la venedora.

Aquesta s'embadalia contemplant-les. La nena que havia parlat abaixà l'esguard rubo itzada; la més petita l'agafava ben fort de la mà.

La dona de les flors no es pogué estar de preguntar:

—¿On van tan petites les pobretes nenes?

—Anem al cementiri—contestà la menuda.

—Sí, al cementiri, que hi tenim la mare morta—afegí la gran.

—¿No teniu mare? Pobrissones!—exclamà enternida la venedora.

—Només tenim pare, i encara sempre esta malalt—digué la més gran.

—¿I per a qui les volieu les flors?

—Per a la mare. Com que avui és Totsants i tothom porta flors al cementiri, jo he dit a la meva germaneta: ¿«Saps Tuietes què podríem fer? Doncs no menjar tall i amb aquests cèntims comprar un ramell de flors i portar-les on està enterrada la mare».

—¿I tu t'hi has avingut, menudeta?—preguntà la florista.

—Jo? Es clar que sí. La mare ens estimava molt, molt—contestà graciosament la més petita.

—Ves si ens estimava, que quan estava a punt de morir encara ens va voler tornar a besar—afirmà l'altra.

—I jo sempre que la somio, la veig que ve de puntetes cap el nostre llit i ens omple de besades, ¿oi Laieta?

—Si que és veritat el que diu la Tuietes. Jo també la veig moltes uits, i em desperto quan sento els seus llavis damunt la meva galta.

La bona dona, tot retornant les monedes a la germaneta gran, les hi digué:

—Si us espereu una mica, entrarem totes tres juntes al cementiri a portar les flors.

—Oh, és que el pare ja no ens hi volia deixar venir perquè ja era tard...—objectà la grandeta.

—No hi fa res; jo després ja us acompanyaré a casa vostra. Veniu, ajudeu-me a endreçar això—acabà dient la venedora.

Les dues nenes l'ajudaren amb gran delit i als breus moments tingueren llesta la tasca llur.

*
* *

Era gairebé l'hora foscant quan la florista amb les dues orfenetes entrava al cementiri. Portaven cadascuna un bell ram de flors—roses tardorals i crisantems—i si bé el recolliment amb que caminaven denotava una tristesa pregonada, l'esguard llur espurnejava d'una joia íntima.

—Vosaltres, menudes, ací hi teniu la mare enterrada, oi? Doncs jo hi tinc dues nenes que ara ja serien com vosaltres—digué la dona; i no pogué contenir unes llàgrimes que li lliscaven cara avall.

Totes tres s'agenollaren devotament al peu d'uns xiprers, escamparen bellament les flors damunt la tomba ignorada i una pregària fervent eixí dels seus llavis.

Mentretant el vespre arribava. L'estel del dia s'havia encès a ponent, entre núvols, com un brillant refulgent i titil·lejant.

El vent s'afuava entre les palmeres vincladisses, els desmais humits i el brancatge espès i basardes dels xiprers.

Les campanes dels temples, amb llurs llengües metàl·liques llençaven a l'espai uns laments allargassats i monòtons que s'arrapaven a l'ànima.

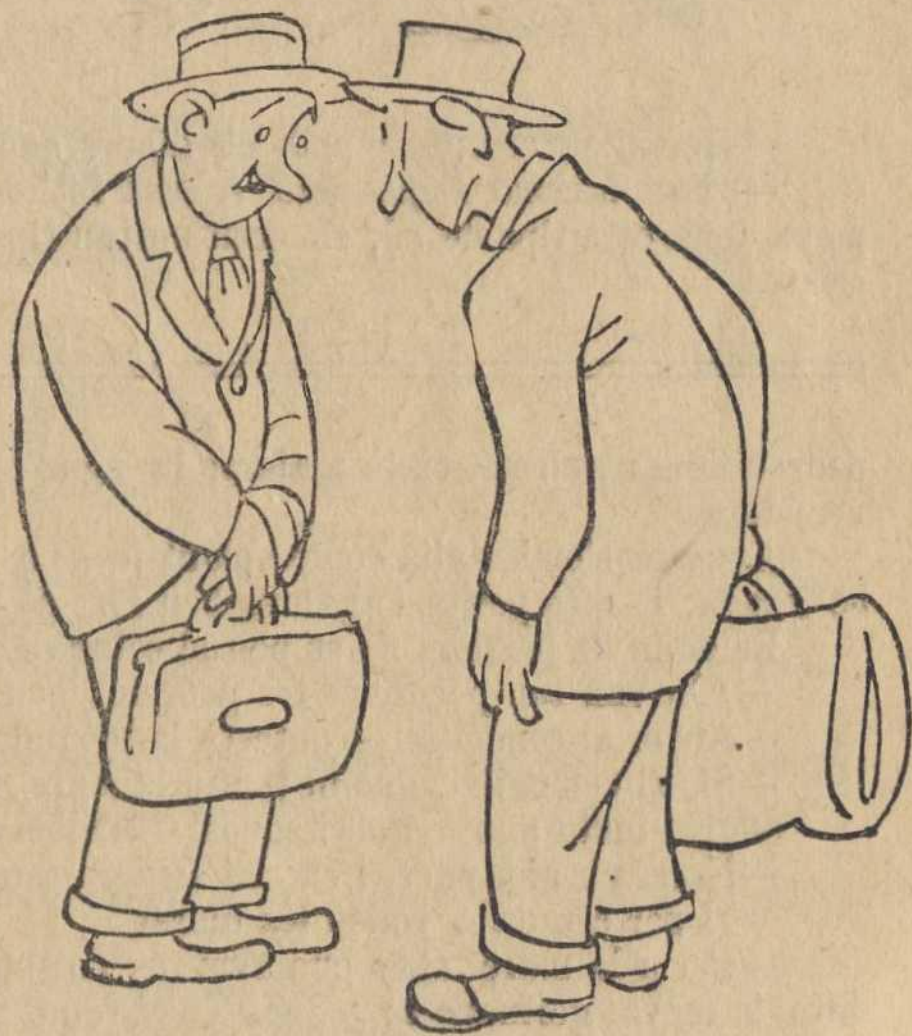
Al cementiri, fora d'elles tres, ja no hi restava uingú.

I en aquella solitud tan íntima i sagrada, la venedora féu un jurament dintre el seu cor:

—D'ara endavant tindrè per filles aquestes dues nenes. Me les estimaré força, les protegiré, les hi donaré el pa de cada dia; així, si jo ací baix vetllo per elles, sa mare dalt del cel vetllarà per les meves filletes.

I besant-les, sortiren del cementiri.

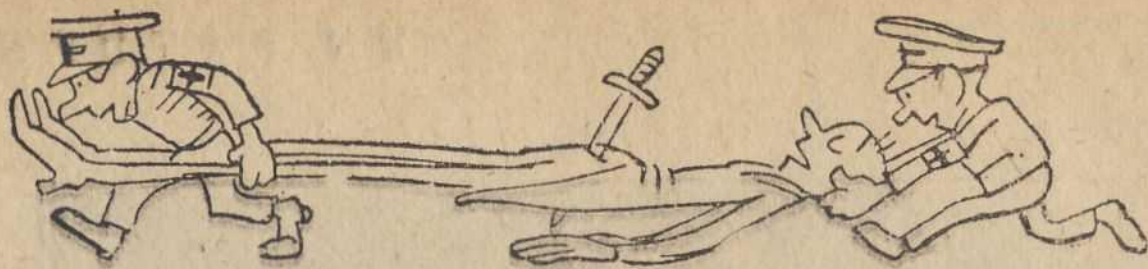
B. BIR

—¿Saps per què m'agrada haver anat aquest istiu a fora?

—¿Per què?

—Per l'alegria que tinc ara en veure que s'han acabat les mosques i els viatges i torno a Barcelona.

DE LA SECA A LA MECA

ONADA DE FRED

Llegim que a Turquia, país més aviat càlid que fresc, hi ha passat aquests dies una onada de fred que ha produït nombroses víctimes.

A orient, onades de fred, a occident onades de calor... Bon Déu, què s'hauran fet les onades... «temperades»?

TAMBÉ ELS PERSES

Encara que per precepte religiós—l'Alcorà prohibeix l'ús de les begudes alcohòliques—els perses deurien ésser abstemis, és el positiu que de tots els pobles mahometans, la Pèrsia havia estat fins ara el més aficionat al «mam».

Però era tant l'abús, que el govern de la dita nació sembla decidit a implantar allí la Llei Seca a la faisó de la que regeix els Estats Units.

Per aquest camí, hom preveu que dintre de no gaire ço de poder tenir pou a casa serà «una vinya».

L'aerolit més gran que mai hagi caigut

El professor William Boutwell, després d'una pila d'anys de recerques i d'investigacions, acaba de deixar establert que el major aerolit que mai ha i caigut a la terra és el que existeix a l'Estat d'Arizona, lloc conegut amb el nom de Canó del Diable, el qual té un cràter d'uns 400 metres d'ample i una profunditat de 190.

Hom calcula que la caiguda d'aquest aerolit va remoure prop de 200 milions de tones de roques vives, o sigui, la quarta part de la quantitat total de terra remoguda per l'excaució del canal de Panamà.

A parer del professor Boutwell, la caiguda d'aquest formidab'e aerolit va succeir fa casa d'uns 5.000 anys.

S'ignora si l'accident va produir desgràcies personals, en el ben entès de què aleshores hi haguessin ja persones.

JORDI BUSCA

M O S T I N A

SUC DE RAIM PUR CONCENTRAT

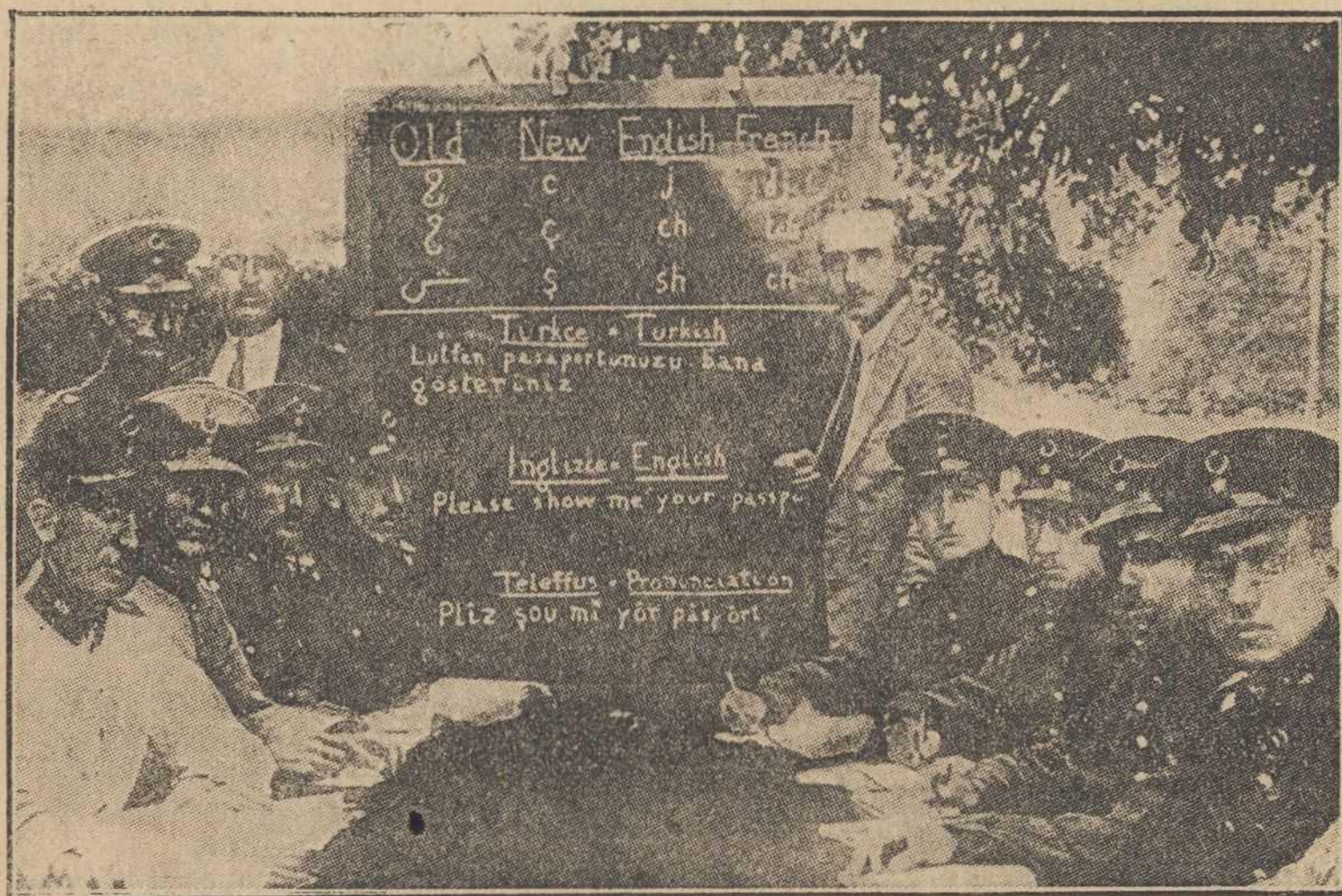
Faculta els elements necessaris per el normal creixement i desenrotllament dels nens. No té alcohol, glicerina ni antiferments

N O S ' A L T E R A

Una ampolla de MOSTINA equival a quatre de tot most sense concentrar

E L M E S E C O N O M I C

Demaneu-lo: Colmados, Drogueries i Farmàcies

EL NARRO A L'AIRE LLIURE

Individus de la policia de Constantinoble aprenent les lletres de l'alfabet llatí que ha estat adoptat a Turquia en substitució de l'aràbic.

(De «Illustrated London News»)

SANEJAMENT MODERN

Banyeres, Lavabos, Waters,
Calentadors, Bidets

Tuberíes de ferro per a baixades
d'aigua i xemeneies

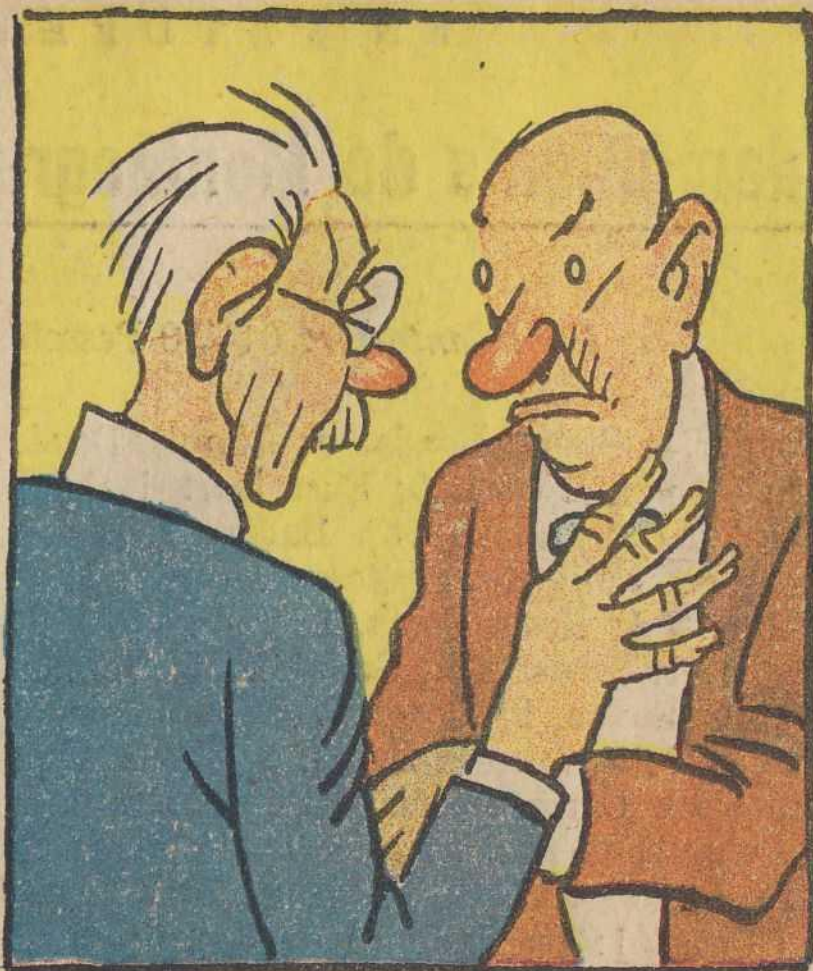
LACOMA GERMANS

(Nom registrat)

Oficines i Exposició:

Ronda de Sant Pere, 5
(prop del P. de Gràcia) - Telèf. 928 A

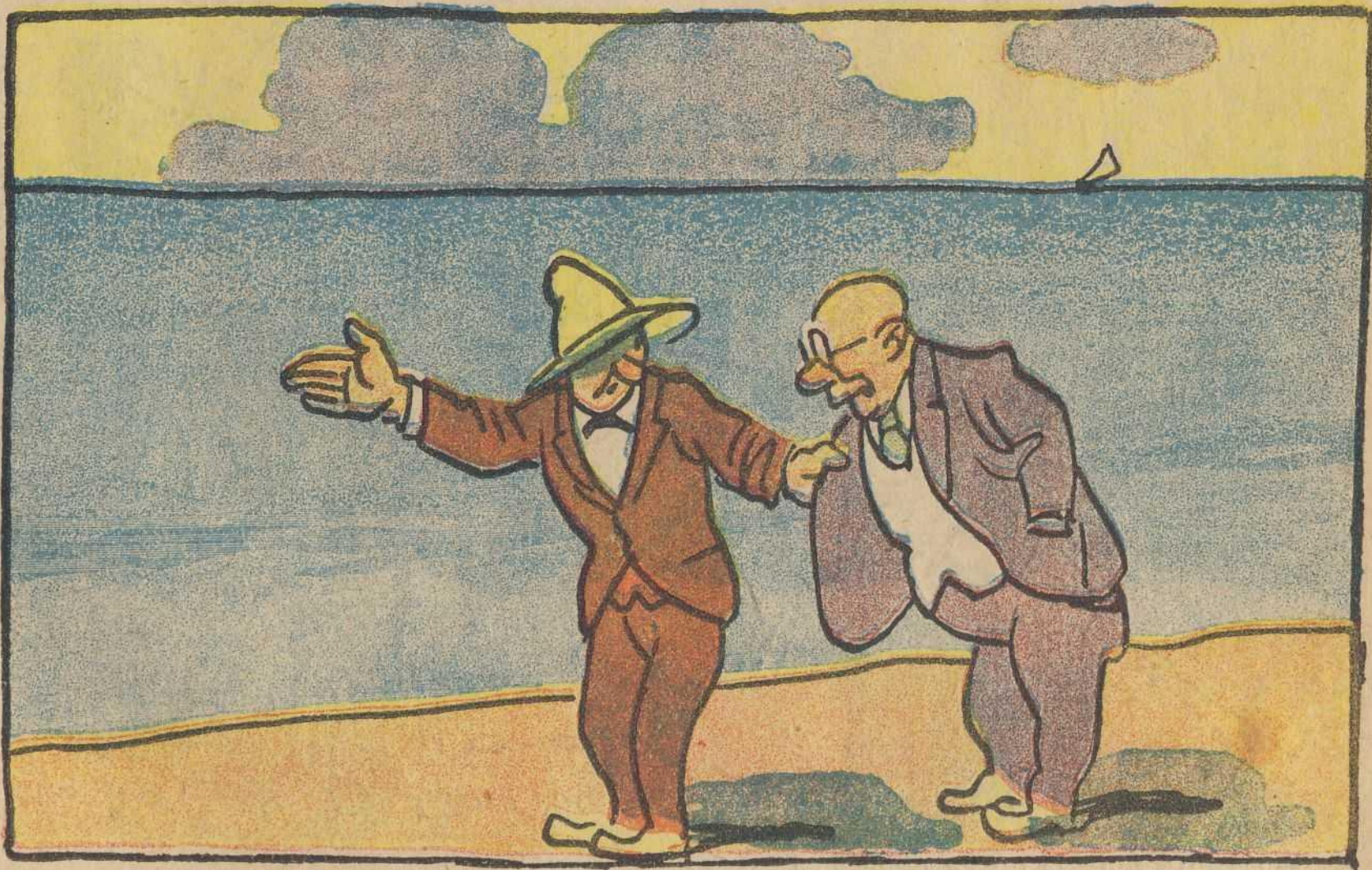
—Si marxa a fora, tingui molt
cuidado amb les aigües.

—¿Les de beure?

—Les de beure i no beure. Totes
tenen d'ésser hullides!

Caram! No descuidaré pas el consell
del metge. Déu em guard d'una infecció

—¿Bany de mar? Però, home de Déu, ¿com vol que m'ho faci per a fer bullir tota
aquesta aigua?

Subscripció oberta per als damnificats de Montnegre

Llista anterior: 645'50 Pessetes

M. Teresa Boada, pessetes 1; Josep M.ª Boada, 1; Claudi Boada, 1; Narcís Boada, Maria Concepció Boada, 1; Arnau Isart, 5; Carme Badia d'Isart, 5; Elisa Isart i Badia, 1; Antonia Isart i Badia, 1; Montserrat Isart i Badia, 1; Rafel Isart i Badia, 1; Xavier Isart i Badia, 1; Josep Sampere, 5; Humbert Sampere Puiggròs, 1; Rosa Marquès, 1; Teresina, Ramon Maria i Montserrat, 3; Josep Pibernat, 1; Roser Costa, 1; Encarnació Pérez Moya, 1; O. M., 1; M. B., 1; M. G., 1; Anònim, 1; Sebastià M. González, 1; Germans Casas Fontana, 2; Maria del Dolç Nom, 10; Dolors Raxac, 2; Josep Voltas Viñals, 1; Joaquina Pagès de Voltaf, 1; Adela Voltaf i Pagès, 1; Francesca Nadal, 1; Maria Esperança Santaliesha, 1'50; M.ª Mercè Santaliesha, 1'50; Carmen Jori, 5; De sobretaula el dia de Sant Ramon, 5; Francesca Vidal, 5; unes obreres de la fàbrica Font d'Igualada, 11; Rosa Perejoan, 1; Maria Sinta Pena, 1; Elvira Pi, 1; Roser Viñas, 1; Joaquina Cubarsí, 1; Josep Pinyol, 1; Balaguerina, 2; Enric Vernet i Grau, 1; Un igualadí de cor, 5; Maria Rosa Barrà, 3; (Associació Protectora de la Puresa de la Llengua Catalana, 33; N. B. de P., 5; Josepa Camós, 1; Carme Camós, 1; Joan Danés, 1; R. B., 5; Rosa Esapé, 5; Feliu Puig Eñas, 1; M. F. de M. de Guissona, 10; J. P., 2; Josep M.ª Boqué, 1; A. P., 5; Maria Roig, 5; unes quantes obreres de Calella, 12.

Total: 840'50 pessetes

— Escolta noi, ¿a on va aquest camí?

— No ho sé pas. Fa setze anys que sóc aquí i encara no l'he vist *caminar mai*.

— Doncs, mira, si fa setze anys que ets dalt d'aquest arbre ets més tonto del que em pensava.

DAGINES VISCUDES

L'impermeable

Tàrrega, 28 de febrer 1927

ESTIMAT germà: La mare m'encarrega que contesti la teva carta del dia 25, i ho faré començant ben bé pel començament.

Si tu haguessis vist l'alegria i l'emoció de la nostra mare quan, després de donar una mirada a la carta que el carter acabava de donar-li, ha vist que era teva!

«—¿Veritat, Concepció, que és lletra del noi?»—em preguntà tremolosa.

I obrí l'envelop apressadament, amb un afany que barrejava l'alegria i l'ansietat.

Feia tant de temps que no ens havíem escrit, Gonçal!

Va asseure's en el silló de vellut de vora el balcó, enretirà la cortineta per tenir més claror, i es posà a llegir la teva carta.

No, encara, no. Abans obrí el paper tot estès.

—«Totes quatre cares,.. ¿Què li deu passar?» comentà com si s'ho digués a ella mateixa,

Una arruga li solcà el front, una ombra enfosquí els seus ulls.

Però, tot això, no durà gaire. Jo me la mirava, des de la meua cadireta baixa de cosir davant per davant d'ella. No tenia encara temps d'haver llegit un parell de ratlles que ja la cara se li aclaria i un somris—¿saps, Gonçal, aquell bou somris de la nostra mare?—s'obria entre els seus llavis.

—«Diu que està bo...»—comentà en veu alta, sense alçar solament els ulls del paper.

I seguí llegint, amb visibles mostres d'alegria.

—«El meu fill!...»—murmurava de tant en tant.

Acabà per llegir la carta a veu alta perquè jo pogués assabentar-me del seu contingut! Quina alegria la meua, també, estimat Gonçal! A cada ratlla, a cada frase em semblava retrobar aquell bon germà meu de sempre, aquell Gonçal amable i afectuós que ha estat el consol de la nostra mare des de que el pare deixà de viure... Em semblava estar sentint una d'aquelles cartes que ens escrivies els primers temps d'ésser a Barcelona, que eren tan llargues i tan amoroses, i en les que ens explicaves coses de l'Universitat i dels companys, i de la dispesa, amb una colla de detalls pintorescos i agradables que feien la nostra delícia, ben al revés d'aquests darrers temps que les teves lletres s'havien tornat curtes i eixutes que feien plorar...

Per això la nostra satisfacció era major.

—«La Verge del Miracle m'ha escoltat!»—digué la mare entre paragraf i paragraf.

I seguí llegint la pobra mare, amb un goig i una fruïció que enternia, recalcant les paraules amables, entretenint-les, com si assaborís, en passar-les de la llengua als llavis, la mel que regalinaven.

Si ell, si en Gonçal, la pogués veure, ens pogués veure—pensava jo—quina cura no tindria d'ara endavant a triar cada mot, a combinar cada frasel!

Vingué una pausa. Acabava de llegir aquelles dues ratlles que diuen: «M'agradaria que la Concepció m'escrivís més sovint, per donar-me noves de la salut de vostè.»

Els seus ulls es van emplenar de llàgrimes.

—«I jo que em creia que ja ens havia oblidat!»—va dir enternida.

Més avall, quasi a l'acabar, llegí encara:

«No em descuido pas de demanar a Déu que conservi la seva preciosa salut»...

Interrompé la lectura i comentà:

—«Potser ja no té per amic aquell Benet Grau».

No vàreig poder reprimir un moviment de sorpresa. Sense haver-nos-ho dit, la mare, com jo, havia remarcat que el canvi que en tu vàrem observar coïncidia amb el temps que vares contraure amistat amb aquest Benet Grau. Recordo molt bé la carta en la que ens parlaves d'aquest amic, per primera vegada, i el mal efecte que em va causar veure que el presentaves com el teu preferit malgrat i que era el de més recent coneixença. Els elogis que en feies, l'admiració que es traslluïa en les teves explicacions sobre l'elegància del teu nou amic i el fet de pertànyer a una de les més poderoses famílies de Barcelona, no em varen fer gaire goig. Ell podia gastar tant com volgués i tu, pobres de nosaltres, no ignores pas els sacrificis que hem de fer per donar-te estudis...

Aquest mateix pensament devia fer-se la nostra mare, i si això no, és evident que, en adonar-se que les teves cartes ja no sovintejaven, i que cada dia eren menys afectuoses, va relacionar, aquest fet, com vàreig fer jo mateixa—amb la teva nova amistat.

Per això la pobre mare, en veure que recobrades el to amorós de les teves primeres cartes, se li ocorregué pensar que ja no tenies aquest amic que pressentíem inadequat per a tu, i així mateix ho va dir, amb un bon sospir de satisfacció.

Tornà els ulls a la carta i es posà a llegir novament. S'interrompé, però, com si la veu se li extingís i la vaig veure empal·lidir, talment com si anés a defallir.

Havia arribat a aquell punt de la carta que deia: «Ara, vol·ria demanar-li un favor, mamà»...

Era possible que una frase així tan senzilla, tant sense res de particular pogués afectar d'una manera tan profunda a la mare?

Anava a alçar-me per preguntar-li què li passava, però ja la mare s'havia refet i llegia: «Voldria comprar-me un impermeable. L'haig de menest r de tota necessitat, perquè tinc el paraigües ple d'estrips i després, és molt ridícol anar amb paraigua. Ningú no en porta, ja, a l'Universitat. Un impermeable no és tampoc una cosa excessivament cara. El que porta el meu amic Benet Grau, no li costa pas més enllà de trenta duros».

La mare va somriure en acabar de llegir aquestes ratlles, però una profunda desil·lusió es reflectia en els seus ulls. El seu mateix somriure tenia un rictus d'amargura, com d'algú que s'ha vist defraudat o enganyat i se n'adona en el moment que ja havia lliurat el seu cor a la joia i a l'esperança.

No eren els trenta duros que demanes el que causava aquesta desil·lusió a la nostra pobre mare, sinó el dubte que l'agullonà de seguida en pensar si tota l'afectuositat d'aquella carta no era una ficció per arribar a obtenir el que demanaves.

Tanmateix això no hauria tingut una gravetat espantosa. Un caprici de jove, una fantasia de la vanitat, o un desig comprensible de no voler semblar menys que els altres, poden ésser motius suficients perquè un fill s'adrexi a la seva mare i li demani amb astuta manyagueria l'import del cobejat impermeable.

Si només s'hagués tractat d'això, tot s'hauria reduït a haver de lamentar la teva manca de sinceritat i la desil·lusió soferta per la mare.

Però és el cas que mentre estàvem comentant aquesta petició teva, i jo m'esforçava a fer creure a la mare en la sinceritat del teu afecte i en el desinterés de les tendreses que acabàvem de llegir en la teva carta, van ésser interromputs els nostres comentaris per la visita inesperada de l'oncle Tomàs, de Ripoll.

Tu saps bé prou com és d'agradable i jovial l'oncle Tomàs. Es també un home generós ple de bondat i de franquesa.

—«No m'esperaveu, oi?»—exclamà en entrar, joiós com un infant que dona una sorpresa.

Explicà que havent hagut d'anar per uns negocis a Mollerusa, havia aprofitat l'avinentsa per venir-nos a veure.

—«Ja deveu saber que la setmana passada vaig ésser a Barcelona i ens vam trobar amb en Gonçal.

La cara que devíem posar la mare i jo li van donar a entendre de seguida que no ens en havíem dit res.

—«Ja us ho deurà explicar quan us escriurà»—va arreglar ell mateix.

I ens va donar noves teves responent a preguntes de la mare.

—«Està bo, molt bo... una mica més prim i una mica més pàl·lid que l'última vegada que l'havia vist; però fa goig tanmateix amb la seva figura fineta i elegant. I no us dic res, amb el nou impermeable».

En sentir aquestes paraules, la mare i jo ens vàrem mirar.

—«Ja conec que en sabeu alguna cosa de l'impermeable»—exclamà l'oncle—I afegí:—Bah, no té cap importància la cosa. Quan ens vàrem trobar estava plovent; ell no duia paraigua, jo anava amb el meu vell impermeable de viatge.

—«Una prenda així em convindria per anar a l'Universitat els dies de pluja»—diu que tu li vas dir.

—«Això rai; a tot arreu en venen—et respongué l'oncle.

I tu llavors sembla que vares dir:

—«Es que no goso demanar els diners a casa. Prou sacrificis que ja fan per mi»...

No cal, estimat germà, que segueixi repetint-te el què va dir l'oncle Tomàs. Tu ho saps bé prou. Junts vàreu anar a «El Siglo» i allí et va fer triar l'impermeable que més et va agradar.

—«No val la pena de parlar-ne—acabà l'oncle Tomàs.—Per la misèria de trenta duros li vaig donar una alegria de les què compten:

Quan l'oncle se'n va anar, vaig acompanyar-lo fins a la porta. Allí, en el cancell, li vaig demanar que em digués la veritat, com t'havia trobat, quina impressió en tenia de tu

No et vull fer cap recriminació, pobre Gonçal. Jo sé que ets bo i que només la mala companyia d'un fals amic et pot haver desencaminat. L'oncle Tomàs em va dir que t'havia trobat en el moment que sorties d'un ca etot on es juga, on es beu, on es perden i es malgasten diners, un cafetot freqüentat per estudiants disbauxats i gentota que explota l'inexperiència i la vanitat dels pobres estudiants... Diu que anaves amb un company. Era, de segur, en Benet Grau, el mal company que t'ha desencaminat.. Cal ésser home, Gonçal. Cal pensar que aquests trenta duros que amb l'escusa de l'impermeable demanes a la mare per jugar-te'ls o malgastar-los en diversions i vicis que la llei de Déu condemna, ens haurien costat un gros sacrifici. Pitjor que això és encara el mal que fas a la pobre mare.

¿I doncs, Gonçal, que ja no te l'estimes la nostra mare? Ella que està tan orgullosa de tu perquè ets bo i honrat i seriós i intel·ligent?

¿I a mi, Gonçal, que ja no m'estimes? Junts hem après dels llavis i de l'exemple dels nostres pares les santes ensenyances de l'Església i el sentiment de la dignitat.

Un mal company t'ha desencaminat! ¿I no te'n sents avergonyit? Ell es posà en el teu camí. Està bé. ¿Per què doncs, acceptada la seva companyia, no vas encomanar a ell la teva bondat i els teus sentiments en comptes d'encomanar-te la seva perversió? Tu que ets tan home t'has deixat dominar i has sucumbit? Si el pare fos viu entre nosaltres com envermelliria de veure que ha deixat darrera seu un esperit tan feble!

Potser Déu va permetre que aquest pobre Benet Grau es posés en el teu camí, confiant que la solidesa de la teva fe i la fermesa del teu temperament dominarien en la vostra amistat i d'ella en resultaria una ànima més per a Ell. En comptes d'això, ell ha dominat i el guany corre el risc de fer-lo el diable.

Pensa en nosaltres, Gonçal. El teu amic potser no té una mare ni una germana que l'estimin. El seu desviament potser no farà més mal que a ell mateix mentre que el teu mataria la nostra mare i esqueixaria el cor de la teva germana.

Demana-li, Gonçal, al teu amic que et deixi. Diga-li francament tot el mal que la seva companyia et fa i ens fa. Si per aconseguir-ho em calgués demanar-li de genolls, humilment cauria als seus peus per demanar-li que et deixi en la pau que vivies o que obri ell els ulls a la claror viva del nostre cel i el seu cor a la dolçura inefables dels nostres sentiments pietosos. Si no té mare bé en degué tenir. Que ho faci, doncs, per la memòria de la seva mare.

Ara escolta, Gonçal: després de tot el que t'he dit no deus explicar-te per què has trobat juntament amb aquesta carta els trenta duros que demanaves. Ha estat la mare que ho ha volgut. Ella tem que tingnis absoluta necessitat d'aquests diners. L'estratagema de l'impermeable li ha causat una pena infinita, però ella ha pensat—i això només una mare és capaç de pensar-ho—que des del moment que has arribat a mentir per obtenir aquests diners és que tens molta necessitat d'ells.

—«Potser s'ha endeutat, i ha caigut en aquesta mala art per l'afany de quedar bé i pagar els deutes».

He preferit deixar-la amb aquesta creença, i obeir la seva voluntat. Ací junt hauràs trobat els trenta duros. Si tens un moment de reflexió comprendries el goig grandíssim que donaries a la mare—i ja no parlo de mí—si a correu seguit rebéssim aquests diners.

Cap altra prova millor podries donar-nos que en Gonçal segueix éssent aquell noi bo i digne que fou el consol de la viudesa de la nostra mare i continuador de les virtuts del pare que al cel sia.

Una altra cosa hauràs trobat entre els plecs d'aquesta carta. Es una medalla de Nostre Dona de Montserrat. Jo pobra de mi no et puc donar altres armes per a combatre contra els teus enemics. Estic certa, però—perquè així ho he demanat a la nostra regina—que si, en sentir arribar la temptació, dones una besada fervorosa a aquesta medalla i reses de tot cor tres avemaries, sortiràs triomfant en la batalla. Fes-ho per la teva ànima! Fes-ho per l'alegria de la nostra mare i pel consol d'aquesta germaneta que tant t'estima!

I ara prou, estimat Gonçal. Es amb una gran confiança que t'he escrit aquesta carta, perquè sé que ets bo i perquè Déu és misericordiós.

Rep tot l'afecte de la teva germana que t'estima

Concepció

En la saleta de la casa de dispeses on habita en Gonçal, ell i el seu amic Benet Grau estan conversant.

Interromp la seva conversa una minyona que entra amb una carta.

—Una carta per a vostè—diu a Gonçal tot fent-la-hi a mans.

Tot just es fora la minyona, els dos amic canvien una mirada d'intel·ligència.

—Carta de casa—diu en Gonçal.

—Vejam si vindrà plena—augura en Benet.

D'un gest que vol semblar displicent i que mal oculta una ansietat indissimulable, Gonçal obre la carta.

En treure el paper, han caigut damunt de la tauleta, tres papers de cinquanta pessetes i una medalla.

—Plena, noi!—exclama en Gonçal joiosament.

I es posa a llegir la carta.

Benet que l'observa, es dona aviat compte que les faccions del seu amic s'alteren, que una pal·lidesa estranya li cobreix el rostre i que les mans que sostenen el paper tremolen.

—¿Què et diuen?—no pot estar-se de preguntar-li.

—Res! Coses de família.

—¿Et renyen?—insisteix en Benet Grau.

Gonçal no respon. Serios, el front contret, les dents apretades, acaba de llegir la carta.

—¿Et pregunto si et renyen—torna en Benet.

Llavors Gonçal, llençant-li la carta li diu:

—Tu mateix, llegeix-la que també n'hi ha per tu.

Per bé que Gonçal ha emprat un to que volia ésser indiferent i jocós, una estranya emoció ha fet la seva veu incerta.

Mentre Benet llegeix, ell es passeja, agitat, amunt i avall de la saleta.

De tant en tant dóna una ullada al seu amic, esperant sentir-lo esclalar en una riallada d'un moment a l'altre.

En Benet, però, no riu. Aquell aire festiu que havia prè en començar a llegir la lletra s'ha convertit en un posat més aviat seriós i preocupat.

En acabar la lectura de la lletra, Benet Grau restà silenciós. S'endavina que no gosa parlar per por que la veu li falli.

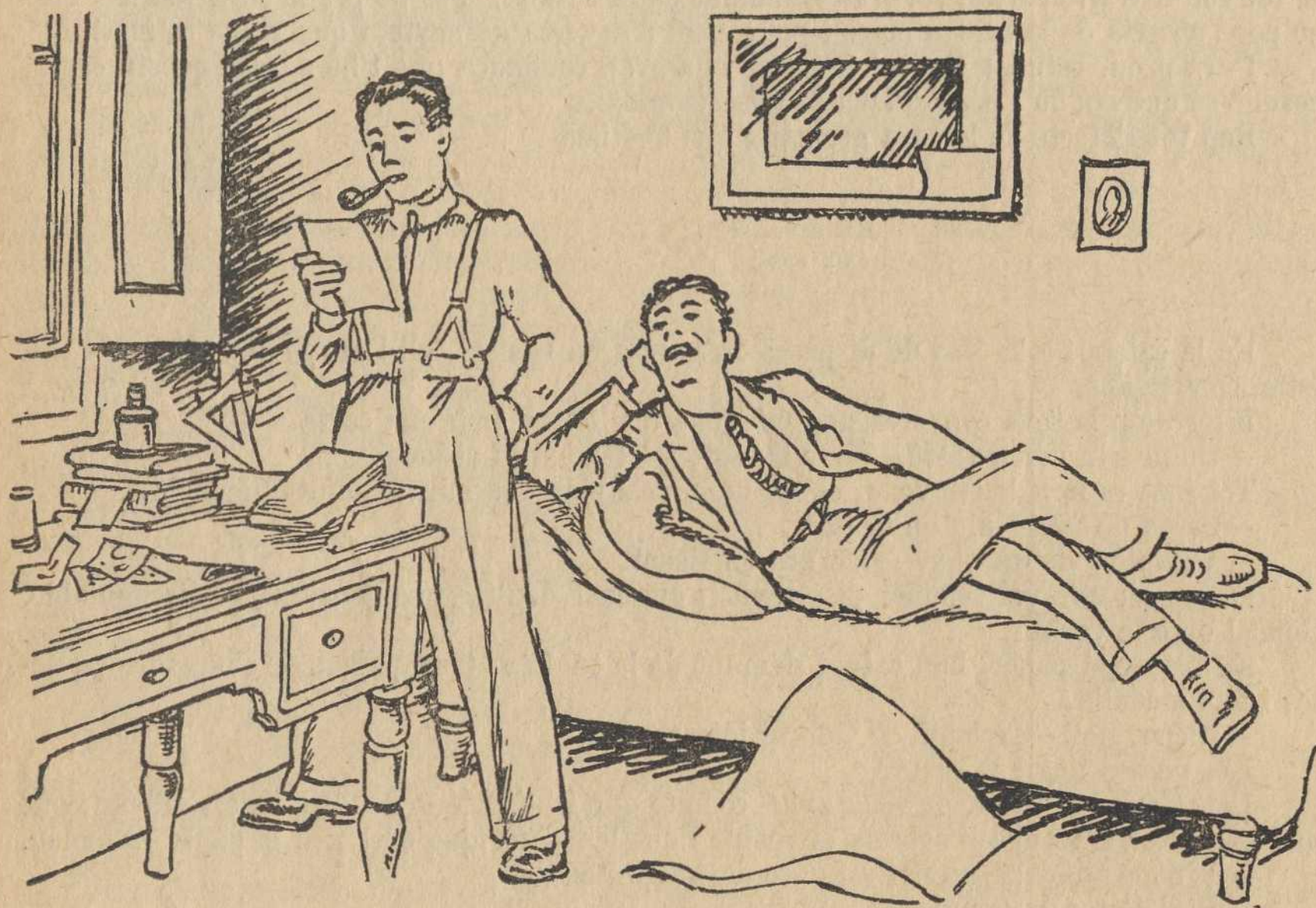
Finalment, després d'empassar saliva, pot preguntar al seu amic:

—¿Què penses fer?

Aquesta pregunta ha desvetllat en el seu amic una resta d'aquell orgull mal sà que suqueja sempre en l'esperit dels que han mancat i es donen vergonya de fer acte de penediment.

—¿Què penso fer? No sé què vols dir.

Benet no pot amagar la seva emoció, el seu trasbals. La lectura d'aquella carta l'ha

commogut, l'ha regirat. Un malestar que li fa pujar agrors a la gorja el té inquiet i torbat.

—Vull dir que faràs: ¿si tornaràs aquests diners?

—¿Qui jo, tornar els diners? Ara hi corro! També se m'ha descobert la trampa, aprofitem almenys el que poguem.

—¿T'has fixat que diu l'alegria que donaries a la teva mare?—preguntà en Benet,

—Sentimental, tu, també!—bromeja en Gonçal.

Benet calla. Al cap d'un moment diu, amb la veu entelada:

—Si jo tingués mare no li escatimaria aquest goig.

—Tu? Vaja un, tu! Qui no et conegui que et compri. Digues, home: ¿Qui la va tenir l'idea de demanar diners per comprar un impermeable i fer passar el regal de l'oncle per la prenda comprada.

En Benet clavà els seus ulls brillants a la cara d'en Gonçal. Un moment semblà que anava a sortir una invectiva dura i violent. Es calmà, però, molt aviat, i només va dir, mansament:

—Per això mateix.

—Fuig home, fuig! ¿Que et creus que sóc tan mansoi? Mira; ara mateix sortirem i anirem a descanviar un d'aquests bitllets. Espera'm que et convido.

Dient això, en Gonçal desaparegué per anar a vestir-se al seu quarto.

Benet Grau quedà sol en la saleta. Damunt de la taula havia quedat la carta, els bitllets i la medalla. Benet hi portà la seva mirada, en aquells moments trista... Passaren uns instants. Tot seguit mirà cap a la porta i una altra mirada entorn seu...

Sobtadament clavà grapada als bitllets, i entre ells arreplegà la medalla també i, talment com un lladre sortí a tota pressa de la sala, prengué el barret i passà la porta del pis.

L'endemà, Concepció rebia una carta. A dins de la carta hi havia tres bitllets de cinquanta pessetes i un paper en el que s'hi llegia, escrit amb un caràcter de lletra molt semblant al d'en Gonçal:

«Tens raó. Et torno els diners. Ja t'escriuré».

No hi havia signatura. No calia per a que Concepció cregués sense vacil·lar que era el ser germà el qui li trametia aquella ratlla i els tres papers de banc.

Cinc dies més tard Concepció rebia aquesta carta autèntica del seu germà:

«Volguda germana meva: La teva carta d'ahir donant-me mercès per haver-te tornat els trenta duros ha vingut amb una oportunitat que tu no pots comprendre però que comprendràs aviat.

Deixa'm dir-te abans de tot que no vaig ésser jo el que t'adreçà una carta juntament amb les ent cinquanta pessetes sinó que fou el mateix Benet Grau. Era això, justament el que jo ignorava. Creia jo que en Benet m'havia robat els trenta duros perquè trobant-se ell amb mi quan els vàreig rebre i havent-se quedat després tot sol vora la taula on jo havia deixat aquests diners, en tornar vaig trobar-me que en Benet havia desaparegut amb els bitllets. No podia, doncs, creure altra cosa sinó que me'ls havia robat. M'acabà de afirmar en les meves sospites el fet que durant tots aquests dies en Benet no s'ha deixat veure ni a l'Universitat ni en cap dels llocs que fins ara, desgraciadament, frequentàvem.

A l'últim, ahir, en atravesar el claustre em semblà veure'l que s'ocultava darrera d'un pilar.

Disposat a dir-li lladre a la cara i arrencar-li els diners a la força m'hi vaig atansar fent per manera que no em fugís, cosa que no vaig poder aconseguir completament.

Era ja a dues passes d'ell quan em cridà l'atenció la seva actitud. Em semblà de primer que es mirava en un mirallet. De seguida, però, vaig veure que es portava alguna cosa als llavis.

Llavors, sobtadament, vaig allargar la mà per agafar-lo pel braç. El cop que li vaig donar va fer-li caure l'objecte que estava besant, que dringà per terra, mentre ell fugia a tot córrer fonent-se entre els grups d'estudiants que envaïen en aquella hora el vestíbul.

—«Lladre més que lladre!»—vaig proferir, ple d'indignació, i convençut més que mai que m'havia robat els diners. En mirar a terra la meva estupefacció no va tenir fi ni compte: l'objecte que havia caigut a terra i que ell estava besant era la medalla de la Mare de Déu de Montserrat que tu em vas enviar.

No sabent què cosa pensar, perquè en aquell moment, després d'haver-lo vist besar la medalla ja no em semblava tan segur que ell fos el lladre, vaig cercar en Benet per tot arreu i enlloc no el vàreig trobar.

Avui en rebre la teva carta m'ho he explicat tot. En Benet Grau, commogut per la teva carta que li vaig donar a llegir, m'aconsellà que tornés els diners ja que això podia donar una alegria a la mare. Com que jo, per un orgull estúpid que m'avergonyeix m'hi negava, en Benet aprofitant un moment que vaig sortir deixant allí els diners i la medalla s'ho endugué tot per retornar-te els diners i quedar-se la medalla.

Estigues ben convençuda, volguda germana que amb la teva carta has obrat una conversió i has obtingut la meva esmena.

Ara em dedicaré a buscar en Benet Grau per tot arreu i ja ric pensant en la sorpresa que tindrà quan vegi que en comptes de la pallissa que es creu mereixer per haver-me pres els diuers li dono la més grossa abraçada que mai s'hagi registrat.

¿Què signifiquen aquests punts suspensius? Ja t'ho diré. Quan ja anava a posar les ratlles últimes d'aquesta carta ha entrat a la meua cambra com un remolí en Benet Grau, qui en aquests moments està mirant per damunt de la meua espatlla el que estic escrivint.

L'estimat «lladre» m'ha demanat perdó pel que havia fet, i tot seguit, amb una gran agitació m'ha reelamat la medalla de Montserrat.

Li he tornada i hem parlat llargament. De la sinceritat del seu penediment i de la reverència i tendresa amb que parla de tu, te'n podràs convencer quan per les vacances, si la mare i tu ho consentiu, vingui a passar uns quants dies entre nosaltres.

Adéu, rep d'un cop l'afecte i l'agraïment del teu germà i del seu amic entranyable
Gonçal i Benet».

Les conseqüències d'aquesta visita, que se les imagini el lector tan interessants i satisfactòries com vulgui, perquè això, com deia aquell, és, en tot cas, una altra història.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

PAGINES VISCUIDES

de Josep M.ª Folch i Torres, amb dibuixos de Joan G. Junceda.

PRIMERA SÈRIE DE 10 VOLUMS

Preu UNA pesseta

Cardenal Casañas, 4; Barcelona.

BIBLIOTECA GENTIL

PRIMERA SÈRIE DE 48 NOVEL·LES DE JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

Preu Una pesseta volum

Cardenal Casañas, 4.-Barcelona

Balneari TERMES ORION

AIGUES ACRATOTERMES, RADIACTIVES

- 1.er Sedants del sistema nerviós
- 2.^{on} Acceleradores de la nutrició

Combaten el dolor, contractura i espasme.—Regulen la circulació sanguínia.—Rebaixen la pressió arterial.—Prevenen l'arterioesclerosi.—Eviten l'hemorràgia cerebral.

Confort. Calefacció. Ascensor. Obert tot l'any

Apartat 1 SANTA COLOMA DE FARNÈS Telèfon 14

Coses de caçadors

Un caçadô en un cafè
explicava l'altre dia
les grans caceres que ha fet,
tot barrejant-hi mentides.
Un del rotllo que ho sentí,
va dir-li:

—Jo em jugaria
deu duros contra altres deu
que no heu fet mai de la vida
ço que un dia vaig fer jo,
que el caçar també em captiva.
Accepteu?

—Si és de caçar
ja me'ls jugo de seguida,

—Sí que ho és.

—Doncs acceptat.

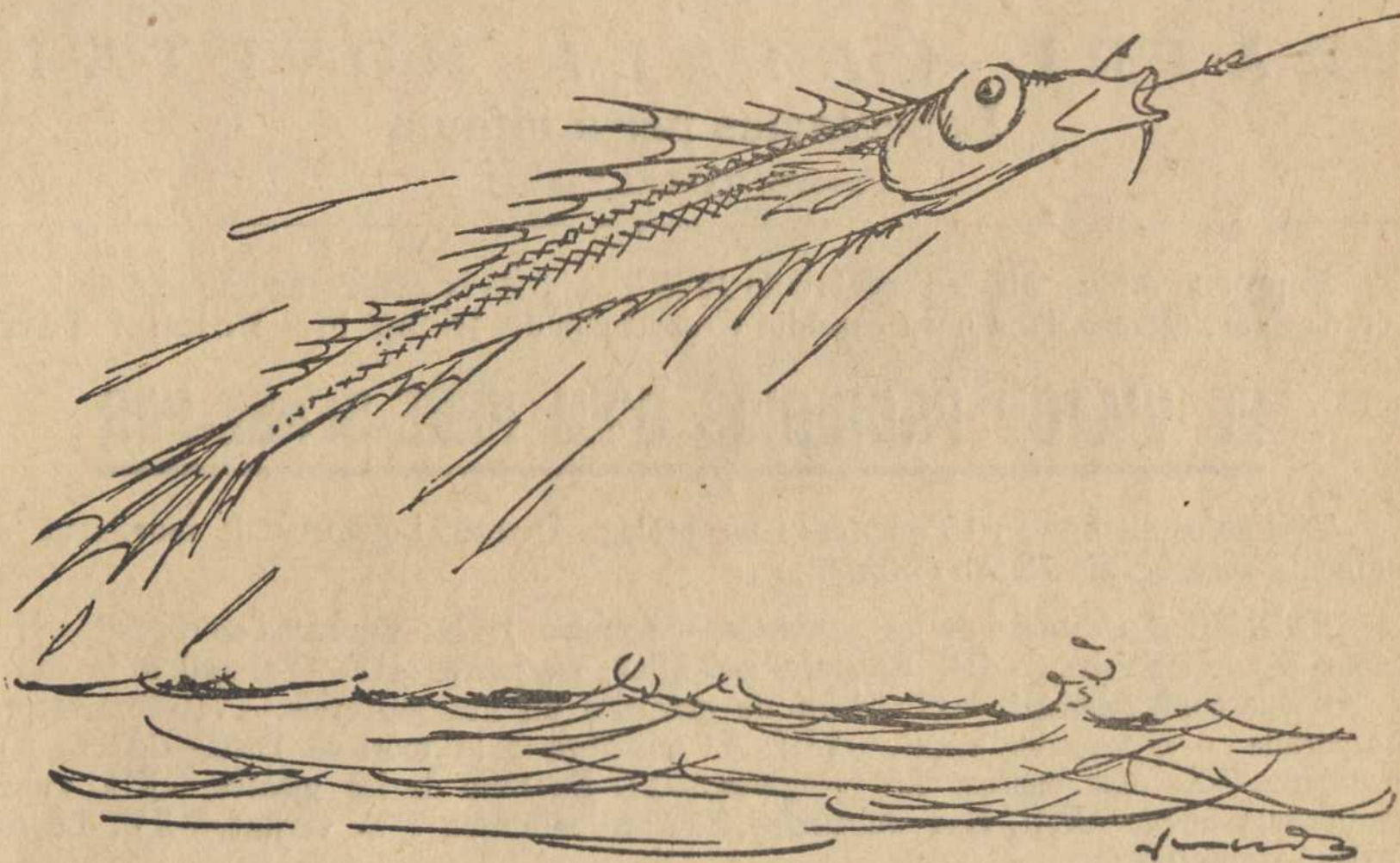
—M'explicaré. Fa cinc dies
que trescant i més trescant
per boscos, per camps i vinyes,
vaig *matar* quatre perdius
i les vaig dû a casa *vives*.

—No pot ésser!

—¿Com que no?

Ningú negar-m'ho podria:
vaig *matar* quatre perdius
i les vaig dû a *Casa Vives*...
que és on venen, fa molts anys,
carn de moltó i de gallina.

Un Poeta de Secà

—Té, ja m'han pescat! I a fe que em trobava com el peix a l'aigua!

ENDEVINA ENDEVINETA

TARJA

N. S. TER

Roma

Combinar degudament aquestes lletres fent que donin el nom d'una muntanya de Catalunya.

MARTÍ CATALÀ

VAGA DE VOCALS

V-ls q..t s-g. .x- -l c-? t-r-, l-p-

PERE CATALÀ

SOLUCIONS AL NÚMERO PASSAT

A la tarja: Pàgines Viscudes.

Al logogrif: Oldenburg.

A la xarada: S. Pas-ta-na-ga.

URODONAL

estimulant de la funció renal

S'expèn en flascons
de triple cabuda
per una cura completa.

TEATRE CATALÀ NOVETATS

Espectacles per a infants

Direcció: MANUEL SALVAT

El pròxim dijous, dia 4 d'octubre de 1928 a les 5 de la tarda inauguració de la temporada amb l'estrena de la nova comèdia d'espectacle de Josep M.ª Folch i Torres

EL VIATGE PRODIGIÓS D'EN PERE-SENSE-POR

Tres actes dividits en 15 quadros i un pròleg. Decorat i quadros de moviment dels eminents escenògrafs *Batlle i Amigó*.

PROLEG. La cambra de les joguines.— Quadro I: En Panxau i en Secall.—II. El triomf de la sinceritat.—III: En Pere-Sense-Por, en perill.—IV. Vai-xell a la mar.—V. Astúcia contra maldat.—VI. El cop de gràcia o un gat misteriós.—VII Una sorpresa inesperada o el caçador caçat.—VIII: El missatge o la mort de l'ase.—IX. La porta prohibida.—X. Mar endins. La pregària.—XI. En l'illa de les girafes.—XII. Val més enginy que força.—XIII. Bon auguri.—XIV La calúnnia i la veritat.—XV. La festa de les esposalles.

Es despatxen localitats des d'avui a la Comptaduria del Teatre Novetats.

Recepció i Administració: Carrenera Casanas, 2. — Impremia: Muntaner, 24, interior.

PER ALS NENS

¿Per què tenen els modelets de calçat per nens que es venen en nostra casa, aquesta distinció inconfundible que ha arribat a ésser un vertader escut de *MINERVA*?

Es el nostre secret, que no podem divulgar. Però, a les senyores sols els interessa el fet en si, i la circumstància de què sempre poden adquirir-los a preus que no són exorbitants ni molt menys, sinó tot al contrari...

Equipi els seus nens, senyora, amb les creacions que li ofereixen, d'elegantíssima, senzillesa i finíssims adornos de gran fantasia i aconseguirà donar-los un encís realment singular.

Visiti'ns els *dimarts i dijous* perquè obsequiem als nostres amiguets amb finíssims juguets i globus de colors.

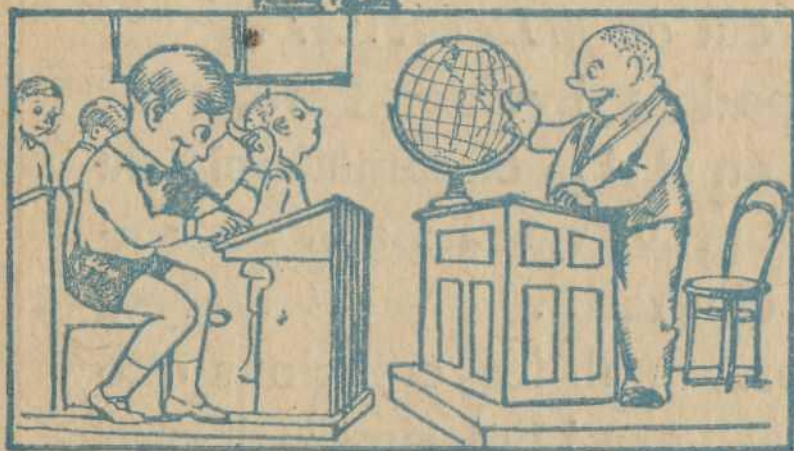
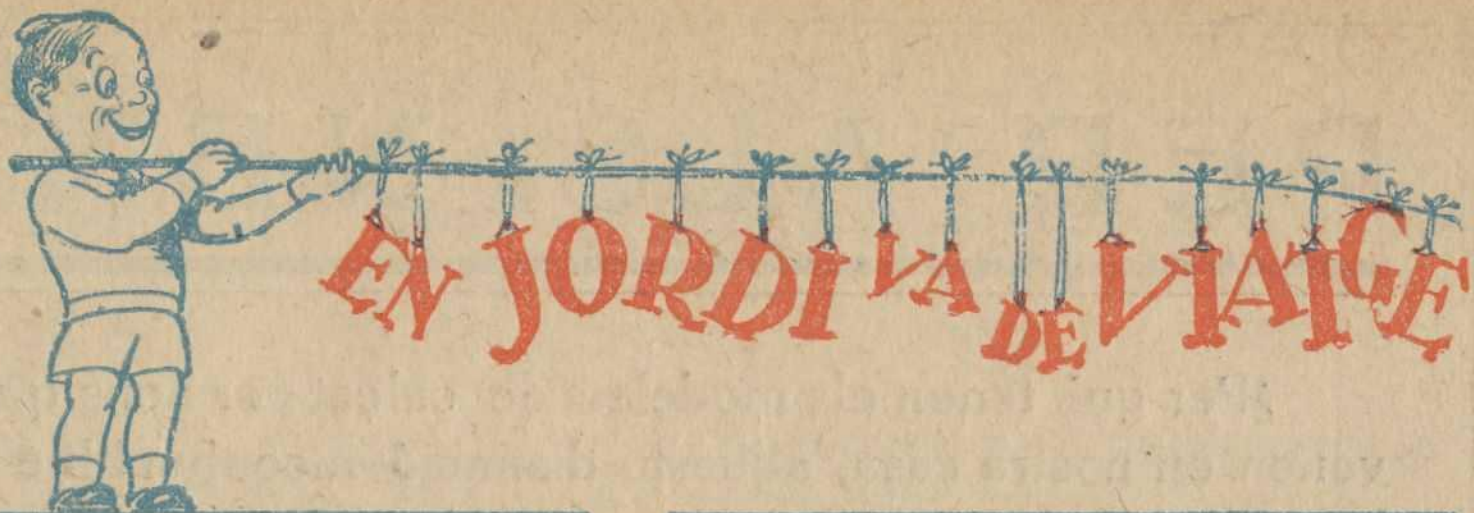

Demani nostre Catàleg a l'Apartat 1013 - Barcelona

Via Laietana, 30

Salmeron, 71; Pelai, 11; Rambla Estudis, 4;

Passatge Colom, 2 (*entrada Plaça Reial*) i Escudillers, 6

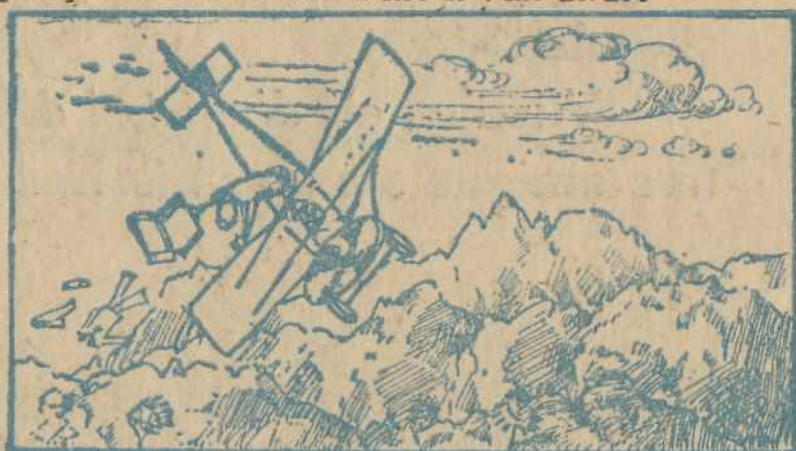
Acabat el curs, el mestre els digué:
I ara a veure món i que us vagi bé.

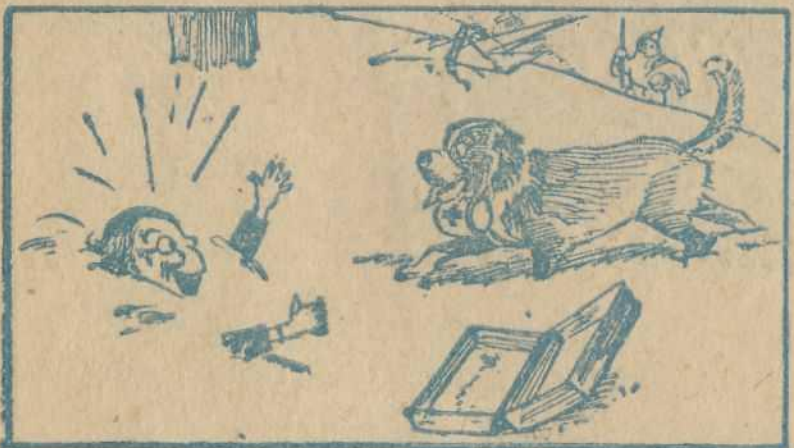
Prepari el meu equipatge, mama,
perquè fins a la lluna me'n vull anar.

En Jordi s'acomiada de ses amitats
dient-els hi: Fins a veure'ns plegats.

Però, ai las! en una gira que fa l'aeroplà
cau l'intrèpid Jordi i als Alps va a parar.

Va caure a la neu, tou, però si no ha-
[gués estat
per un gos de Sant Bernat, no s'hauria
[salvat.

I ací el teniu de nou al costat de son pare
al qual els Magatzems Santa Eulàlia asse-
[nyala
Per refer l'equipa ge perdu' en hora mala.
De tot hi trobaré li diu, res no em mancarà.

Grans Magatzems SANTA EULALIA

Carrers de Boqueria, 1, 3 i 5 i Cardenal Casañas, 2

Secció per a nens: Abrics, vestits marinera i d'esport, jerseis, capetes impermeables, mitges d'esport, boines, etc. Vestits i equips per col·legials. Compari els nostres preus i veurà que venem molt barat. Els nostres assortits són molt extensos i variadíssims.

NOTA: Tots els dijous a la tarda, de 4 a 7, regalem magnífics globus als nens dels nostres compradors.